

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 8

CUPRINS:

1. Sabatul Creștinesc
2. Porunca Cea Mare
3. Mărturisindu-L Pe Cristos Ca Domn
4. Lucrarea Încredințată Bisericii
5. Menținerea Unei Inimi Spirituale Sănătoase
6. Gândurile Înalte Ale Lui Dumnezeu
7. O Slujire Întealeptă

SABATUL CREȘTINESC

“Fiindcă cine a intrat în odihna Lui, s-a odihnit și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale.” — Evrei 4:10

În Vechiul Testament cuvântul *sabat*, în majoritatea cazurilor, este o traducere a cuvântului ebraic care înseamnă “pauză”, indicând în textele în care apare că pauza a fost pentru odihnă după un lucru greu, dar eficient. Cuvântul odihnă este cel mai aproape de a defini cuvântul *sabat*. În Noul Testament are aceeași semnificație.

În Noul Testament cuvântul apare în total de 60 de ori. În majoritatea cazurilor apare în relatările evenimentelor care au avut loc de Sabat, cum ar fi citirea Scripturilor în sinagogi sau vizitarea sinagogilor. Ni se vorbește de asemenea despre acuzațiile împotriva lui Isus că vindeca bolnavii în ziua Sabatului. Ca răspuns la aceste acuzații, Isus a explicat: “Tatăl Meu lucrează până acum [în Sabat] și Eu de asemenea lucrez.” El de asemenea a explicat că “Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat.” — Marcu 2:27; Ioan 5:17.

Isus nu a dat porunci directe referitoare la Sabat. Și nici alți apostoli nu au făcut acest lucru. Singura utilizare a acestui cuvânt în toate epistolele Noului Testament se găsește în Coloseni 2:16, care spune: “Deci nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau lună nouă, sau sabate.” În versiunea King James cuvântul *zile* este adăugat la *sabat* în acest text, dar este scris în italice, indicând că este o adăugare arbitrară, ce nu apare în textul grecesc. În cartea Apocalipsei nu se face referire la Sabat.

Începând cu Corneliu, neamurile au început să-l accepte pe Cristos și să intre în biserica timpurie. Gândirea și experiența lor religioasă era mult diferită de cea a fraților evrei, și aceasta prezenta o problemă pentru primii credincioși creștini. În ce măsură trebuiau credincioșii dintre neamuri să se conformeze tradițiilor și concepțiilor evreiești?

O întrunire apostolică a fost convocată la Ierusalim pentru a discuta această problemă. Concluziile la care s-a ajuns sunt expuse într-un mesaj, sau scrisoare, care a fost trimisă bisericilor. Această scrisoare este următoarea, cu excepția celor două paragrafe de început: “noi, după ce ne-am adunat cu toții, cu un gând am găsit de cuviință să alegem niște oameni și să-i trimitem la voi, împreună cu iubiții noștri Barnaba și Pavel, bărbați care și-au expus viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos. Am trimis deci pe Iuda și pe Sila, care vă vor spune, prin viu grai, aceleași lucruri. Căci s-a părut bine Duhului Sfânt și nouă să nu punem peste voi nici o altă greutate, decât aceste lucruri necesare: să vă feriți de lucrurile jertfi te idolilor, de sânge, de *animale* sugrumate și de desfrânare, de care, dacă vă veți păzi, bine veți face. Fiți sănătoși!” — Fapte 15:25-29

Este de remarcat faptul că în aceste “lucruri necesare” de la care credincioșii dintre neamuri trebuiau să se abțină, nu se face referință la abținerea de la lucru în ziua a șaptea. Fără îndoială motivul este că apostolii au înțeles că legea evreiască nu se putea impune urmașilor lui Isus, cu excepția acelor principii fundamentale morale cu referire la adulter, idolatrie și sânge. În predica de pe munte, Isus a dat acestora o semnifi cație mai înaltă.

Moise a rezumat scopul și spiritul celor zece porunci ca însemnând că ar trebui să iubim pe Domnul cu toată inima, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. (Deut. 6:5; Lev. 19:18) Isus, când a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, a citat aceste cuvinte ale lui Moise (Mat. 22:37-39) și a comentat: “De aceste porunci depind toată Legea și Prorocii.” (vs. 40) El arăta spiritul decalogului. “Porunca nouă” pe care Isus a dat-o ucenicilor (Ioan 13:34) întrece toate acestea, deoarece ea îndeamnă la jertfi rea vieții pentru aproapele nostru, frații noștri. Suntem invitați să ne dăm viețile pentru ei. — Ioan 15:13; I Ioan 3:16

Evident, a avea o astfel de iubire față de Dumnezeu încât să fi i dornic să urmezi în urmele lui Isus de sacrificiu va rezulta, în mod necesar, în curățirea vieții și conduitei. Celui care își depune viața în serviciu lui Dumnezeu și al aproapelui său, nu e necesar să i se spună să nu fure, să nu poftască, să nu comită adulter, și să nu omoare.

Porunca cu privire la Sabat interzicea munca înrobitoare sau pentru profit în ziua a șaptea. Creștinul adevărat este cel care și-a consacrat Domnului și serviciului Său tot ce are și este. Tot ceea ce poate câștiga prin muncă el adună pentru Domnul, astfel încât toată truda este neprihănită. Acelora care au o astfel de perspectivă și scop în viață, nu este necesar să li se spună să țină o zi în săptămână sfântă pentru Domnul, pentru că ei deja și-au consacrat Lui fiecare zi.

Obiceiurile Bisericii Timpurii

Este clar din relatare că apostolii, când aveau ocazia, vizitau sinagogile evreiești în Sabat. Aceasta nu era din cauză că ei țineau cu strictețe Sabatul evreiesc, ci deoarece știau că vor găsi evrei devotați în sinagogi în acele zile când puteau mărturisi Evanghelia lui Cristos.

Ei, de asemenea, căutau ocazii de a servi în prima zi a săptămânii, când creștinii timpurii obișnuiau să se întâlnească în acea zi pentru frângerea pâinii în amintirea învierii lui Isus. Un exemplu de acesta este experiența lui Pavel la Troa unde, predicând până la miezul

noptii, un tânăr a adormit și a căzut de pe fereastră de la etajul al treilea și a murit. După ce l-a readus la viață, Pavel a predicat restul nopții. — Fapte 20:7-12

Aceasta nu înseamnă că apostolii au stabilit ca prima zi a săptămânii să fie ținută ca Sabat creștin. Înseamnă doar, că ei erau gata și bucuroși de a servi fraților și de a duce Evanghelia împărăției oriunde și oricând li se oferea ocazia, indiferent ce zi a săptămânii era.

O zi de odihnă — folositoare

În legătură cu Sabatul, Moise le-a reamintit israeliților de zilele de robie din Egipt, când nu li se acorda nici o zi de odihnă. (Deut. 5:15) Este un fapt recunoscut că ființele umane au nevoie de această zi de odihnă de la ocupațiile lor obișnuite și creștinii ar trebui să se bucure de ocaziile pe care ea le oferă pentru închinare și serviciu pentru Domnul. Astăzi, în veacul modern al automatizării care scutește oamenii de trudă, milioane se bucură de două zile în săptămână de la munca de profit.

Porunca referitoare la Sabat ar fi rămas doar că erau șase zile de lucru și a șaptea zi urma să fie zi de odihnă. Nu se dă nici o indicație când trebuie să se înceapă numărătoarea acestor șase zile. Evident porunca este că o zi din șapte urma să fie o zi de odihnă. Unii ar putea să insiste că omul a calculat timpul atât de exact încât chiar aceeași zi a șaptea a săptămânii pe care acum o numim duminică este a șaptea zi în care Dumnezeu s-a odihnit atunci când a sfârșit lucrarea creatoare, și prin urmare nici o altă zi n-a putut fi numită în mod potrivit Sabat.

În acest punct, ne lovim de câteva difi cultăți. Prima este că ziua de odihnă a lui Dumnezeu n-a fost una de douăzeci și patru de ore. Deci, nici o zi de pornire nu poate fi identifi cată în acest fel.

Zilele scripturale se măsoară de la apus la următorul apus, și aici ne confruntăm cu o altă difi cultate, fi indcă înseamnă că zilele variază cu locul în care se afl ă persoana pe pământ. De exemplu, această variație este atât de mare încât atunci când se trasează linia de delimitare a datei, rezultă o diferență de o zi întreagă, astfel ziua noastră a șaptea poate fi a șasea, sau prima, pe cealaltă parte a pământului.

Pe lângă aceasta, pentru cei care ar putea locui la nordul cercului Arctic, sau la sudul cercului Antarctic, este cu adevărat doar o “zi” tot anul — șase luni de soare și șase luni de întuneric. În aceste regiuni ale pământului limitele perioadelor de douăzeci și patru de ore sunt total arbitrare, fi ind dirijate de dispozitivele mecanice făcute de om.

Toate aceste lucruri sunt relativ neimportante pentru subiectul nostru, dar arată difi cultățile în a stabili o zi specială din șapte ca una pe care Domnul a făcut sfântă sau sacră, mai presus de celelalte. Deja am citat instrucțiunile lui Pavel că creștinii nu trebuie să fie judecați dacă ei țin sau nu anumite zile mai presus decât altele, sau dacă țin Sabatul evreiesc; și când luăm toate faptele în considerare putem vedea cât de înțelept a fost Pavel dând astfel de sfaturi creștinești. — Col. 2:16

Odihna lui Dumnezeu

Textul nostru indică faptul că credincioșii creștini se bucură de sabat, sau odihnă, care este similară cu odihna pe care a avut-o Dumnezeu de când și-a sfârșit lucrarea celor șase zile creatoare. Și-a sfârșit Dumnezeu orice activitate pentru a se odihni, în sensul în care noi ne gândim la odihnă? Era Dumnezeu obosit? Prorocul Isaia a scris: “Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul Cel veșnic, Domnul, Creatorul marginilor pământului, El nu obosește, nici nu poate fi golit de putere; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” — Isa. 40:28

Dumnezeu nu era obosit, și nu era necesar să se odihnească. Este evident, prin urmare, că este o semnifi cație mai adâncă atribuită

declarației că noi, care am crezut, am sfârșit lucrările noastre proprii, “cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale”. Examinând lecția generală în care textul nostru este o parte, apar unele lucruri interesante. Primul verset al capitolului este, “Să ne temem deci ca nu cumva, fi înd făcută o făgăduință pentru intrarea în odihna Lui, nici unul dintre voi să nu pară că a rămas în urmă.” “Odihna” menționată aici este ceva mai mult decât odihna fi zică într-o zi din cele șapte, fie că e prima, fie că a șaptea zi.

Versetele trei și patru spun, “Căci noi, care am crezut, intrăm în ‘odihna’, despre care a zis: ‘Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea’, măcar că lucrările Lui fuseseră terminate încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’” Aici este o referire directă la “ziua” a șaptea de odihnă a lui Dumnezeu, cu explicația că israeliții n-au reușit să intre în odihna Lui — “măcar că lucrările Lui fuseseră terminate încă de la întemeierea lumii.”

Cât de revelatoare sunt aceste texte! Nu că Dumnezeu se odihnește o zi de douăzeci și patru de ore din șapte zile, de la întemeierea lumii, și că israeliții nu s-au odihnit cu El în ziua a șaptea. Nu, lucrările erau terminate de la întemeierea lumii, și Dumnezeu se odihnea de atunci. Odihna Lui a fost continuă, tot timpul, și israeliții n-au izbutit să împărtășească acest lucru cu El din cauza necredinței lor.

Apostolul explică apoi că din cauză că israeliții tipici nu intraseră în odihna lui Dumnezeu, “rămâne ca unii să intre în odihna aceasta” (vs.6) Versetul șapte citează o profeție din Psalmul 95:7 ce se referă la o “zi”, sau perioadă, când poporului Domnului din această vârstă i se va da o ocazia să intre în odihna Lui. Pavel explică faptul că dacă Iosua ar fi dat odihnă poporului Domnului din Veacul Iudaic, atunci Domnul, prin psalmist, n-ar fi vorbit de o altă “zi”.

Punctul care dorim să-l accentuăm aici este că această lecție apostolică ce se referă la ținerea sabatului creștin n-ar putea fi aplicată la o zi de odihnă de la munca fi zică din cele șapte. Pavel nu

discută importanța unei zile mai presus decât alta, ci încurajează creștinul să intre într-o odihnă a credinței în fiecare zi.

Versetul nouă continuă lecția și declară: “Rămâne deci o odihnă ca de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu.” Aceasta pare a fi o referire la un sabbat sau o odihnă mult mai reală, pe care poporul credincios a lui Dumnezeu o va atinge în viitor; și iarăși se face referire la o odihnă neîntreruptă, nu la o încetare intermitentă de la munca fi zică timp de o zi din șapte.

Apoi urmează textul nostru. El vorbește despre acei care intră în odihna lui Dumnezeu, și explică faptul că acei care intră, se odihnesc de lucrările lor precum Dumnezeu s-a odihnit de ale Sale. Aici, de asemenea, se face referire la ceva mult mai cuprinzător și important decât odihna într-o zi din cele șapte. Creștinul se odihnește de lucrările sale, nu doar în a șaptea zi a fiecărei săptămâni, ci în fiecare zi. Odihna lui este neîntreruptă precum este a lui Dumnezeu; și precum indică versetul trei, odihna Lui a fost “de la întemeierea lumii.” Care sunt, atunci, lucrările de care se odihnește un creștin? Este oare munca sa zilnică prin care își câștigă existența? Nu! Credem că Scripturile dezvăluie cu claritate că ele sunt lucrările de dreptate prin care cineva poate încerca să primească favoarea și binecuvântarea Domnului. Pavel le numește “faptele legii” prin care “nimeni nu va fi îndreptățit.” — Rom. 3:20; Gal. 2:6; 3:11

Cum ne odihnim noi de aceste lucrări? Punândune credința și încrederea în lucrarea completă a lui Cristos. El, prin sângele Său vărsat, a asigurat îndreptățire și mântuire pentru noi, care nu le putem obține prin propriile eforturi sau lucrări imperfecte. Odihna credinței noastre, prin urmare, este în El. Ne bucurăm de o odihnă binecuvântată, deoarece ceea ce ne-am luptat inutil să obținem singuri, ne-a fost dat prin Domnul.

“Cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale”

Din acest punct de vedere, comparația lui Pavel a odihnei Creatorului cu a noastră este cea mai interesantă și revelatoare. De-a lungul acelor zile lungi de creație Iehova și Fiul Său iubit îndeplineau lucrarea de pregătire a pământului pentru a fi locuința veșnică a omului. Ioan a scris referitor la Isus în existența Sa preumană: “nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1:3) Aceasta a fost când El era Logosul, și acest titlu semnifi că, “reprezentant sau purtător de cuvânt.” Iehova conducea lucrarea, astfel Îl auzim spunându-i Fiului: “Să facem om după chipul Nostru.” — Gen. 1:26

Însă, o dată cu crearea omului, lucrarea celor șase zile a fost completă. Omul fusese creat după asemănarea lui Dumnezeu, cu capacitatea de a cunoaște binele și răul. Lui i s-a spus că era rău a încălca legea Creatorului, și că neascultarea va duce la moarte. El fusese creat cu liber arbitru. Prin urmare, puterea divină nu avea să-l ferească de păcat, și astfel omul a luat din fructul oprit și a fost condamnat la moarte.

Atunci a început noaptea lungă de păcat și moarte. Creatorul își iubea încă creația umană, însă dreptatea cerea ca pedeapsa morții să fie executată. Totuși, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a făcut un plan pentru restabilirea omenirii din păcat și moarte, un plan care i-a permis omului să treacă prin experiența răului, și să benefi cieveze din aceasta, și astfel să adauge la perfecțiunea sa originală ceea ce se putea obține doar prin experiență.

Planul lui Dumnezeu necesita un Răscumpărător, cineva care să ia locul păcătosului în moarte, și apoi fi ind înviat dintre cei morți, să facă împăcarea lumii cu Dumnezeu. Pentru această lucrare a fost ales unicul Fiu preaiubit al Lui, Logosul. Acum, Fiului lui Dumnezeu, care lucrase sub supravegherea Sa în crearea tuturor lucrurilor, i se atribuisese responsabilitatea de a restabili omul căzut, și astfel să împlinească planul stabilit cu privire la pământ. — Isa. 45:18

Dumnezeu, prin urmare, s-a odihnit de lucrarea Sa creatoare; s-a odihnit, în sensul că a încredințat completarea sa altuia, anume Fiului Său iubit. De vreme ce încrederea Creatorului în Fiul Său era deplină, odihna Lui a fost deplină. El a știut de la început că Fiul Său va îndeplini de bună voie, cu bucurie și cu credincioșie orice detaliu al planului Său pentru răscumpărarea și restabilirea din păcat și moarte a omului căzut.

Pavel a scris: "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine." (2 Cor. 5:19) Creatorul este Autorul planului de împăcare; însă, după cum explică Pavel, acesta se îndeplinește prin Cristos, și Dumnezeu îi încredințează lucrarea. Acum putem vedea cum se explică faptul că "odihna" noastră este ca și "odihna" lui Dumnezeu. Noi am încetat să înfăptuim lucrările noastre proprii, ca și Dumnezeu, fi îndcă și noi privim la Isus să împlinească ceea ce noi înșine n-am putut.

Dumnezeu n-a putut să înlătore pedeapsa morții și să restabilească omul păcătos la viață fi îndcă sentința morții a fost dreaptă și dreptatea divină nu putea fi trecută cu vederea. Însă Isus a devenit o răscumpărare, un preț corespunzător, și astfel a făcut posibilă eliberarea omului de sub pedeapsă. Noi, ca membri ai rasei căzute, suntem imperfecti, și nu ne putem apropia de Dumnezeu prin meritul propriu. Dar pe baza răscumpărării asigurate de Isus, El devine Avocatul nostru înaintea Tatălui, astfel putem fi împăcați cu El, și să ne bucurăm de o speranță de viață prin Cristos.

Încrederea Creatorului în Cristos a fost întotdeauna deplină. Măsura odihnei noastre în Cristos depinde de gradul de credință pe care-l manifestăm în această asigurare iubitoare pe care a făcut-o Tatăl Cerească pentru noi. Tatăl nostru Cerească este activ în ce privește pe credincioși, și atunci când se odihnește. Isus a declarat că nimeni nu poate veni la El dacă nu este atras de Tatăl. Și Isus a promis că acei care sunt astfel atrași nu vor fi izgoniți afară, ci vor fi înviați "în ziua de la urmă." — Ioan 6:44, 37

Dumnezeu atrage pe păcătos nu direct la El, ci la Isus. (Ioan 6:44, 45) Păcătosul nu poate merge direct la Dumnezeu. El de asemenea

trebuie să recunoască necesitatea răscumpărării prin Isus. Și așa se întâmplă cu toți membrii din rasa decăzută. Pentru ca omul să mai trăiască după ce și-a atras pedeapsa divină prin încălcarea legii divine, ceva trebuia să se facă pentru el. El trebuia să fie răscumpărat, și Dumnezeu i-a dat Fiului Său ocazia de a fi Răscumpărătorul.

Permisiunea divină a răului în experiența umană poate fi considerată în mod potrivit ca fi ind completarea, în sensul perfecționării, a creației umane. Este o lucrare de perfecționare care implică punerea în aplicare a liberului arbitru al omului. Isaia a scris că Dumnezeu a creat pământul “nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit.” (Isa. 45:18) Dumnezeu a știut că omul fără experiență îi va încălca legea. El a știut că nu putea trece cu vederea această încălcare. Însă, a știut de asemenea că Fiul Său iubit va lua cu bucurie locul păcătosului în moarte ca să-i asigure restabilirea.

Astfel, Dumnezeu putea privi spre încheierea zilei Sale de odihnă și să știe că pământul va fi locuit de omul restabilit care va poseda nu doar perfecțiunea mintală, morală și fi zică, ci de asemenea și acea forță a caracterului drept care ar putea fi obținută numai prin experiență. Deci Dumnezeu s-a odihnit de lucrarea Sa privitoare la om și această ultimă lucrare trebuia să fie împlinită prin misiunea lui Isus.

Ziua a șaptea de creare, ziua de odihnă a lui Dumnezeu, ca și celelalte, a început în întuneric. De fapt, din punctul de vedere al luminii și întunericului, a fost mai mult noapte decât ziua. Totuși, această perioadă lungă în decursul căreia răul a fost permis pentru dezvoltarea ulterioară a omului, se va încheia printr-o dimineață glorioasă de bucurie. Psalmistul a profețit: “Seara vine plânsul, iar dimineața *vineveselia*.” — Ps. 30:5

Lucrarea ultimei mie de ani din această a șaptea zi este descrisă de către Apostolul Pavel ca perioada domniei lui Cristos. Isus a asigurat nu doar răscumpărarea pentru rasa umană, ci în decursul domniei Sale mijlocitoare va restabili de fapt omenirea la viață și la armonie cu Dumnezeu. Pavel spune că Cristos trebuie să împărățească până

când toți vrăjmașii vor fi puși sub picioarele Sale și că “Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.” — I Cor. 15:25, 26

Pavel apoi adaugă: “Și când toate Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (vs. 28) Dumnezeu s-a odihnit fi încă a “supus toate” lui Cristos — toate lucrurile, adică cele ce țineau de răscumpărarea și restabilirea omului căzut. Însă o dată cu vindecarea deplină a omului, și “toate familiile pământului” restabilite la perfecțiune și în stare să se supună legii perfecte a Creatorului, lucrarea lui Cristos va fi completă, și Creatorul își va relua relația sa directă cu creația sa umană. Lucrarea ultimei zile creatoare va fi atunci încheiată.

Între timp, ce îndemn glorios avem de a ne odihni pe deplin în Isus care săvârșește scopul divin în noi ca indivizi și pentru întreaga lume. Dacă odihna credinței noastre este deplină, pacea și bucuria în El vor fi profunde, complete și pătrunzătoare. Dacă am crezut pe deplin, atunci ne putem odihni pe deplin.

“Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufl etele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Matei 12:28-30

“Domnul este Păstorul Meu; nu voi duce lipsă de nimic. El îmi dă odihnă în pășuni verzi și mă duce la ape liniștite; îmi înviorează sufletul și mă călăuzește pe cărări drepte, din cauza Numelui Său.” Psalm 23: 1-3

“Toți cei care se încred în Tine se vor bucura, vor cânta de veselie totdeauna, căci Tu îi vei ocroti; Tu vei fi bucuria celor care iubesc Numele Tău. Căci Tu binecuvintezi pe cel drept, Doamne, și-l înconjuri cu bunăvoința Ta, ca și un scut.” Psalm 5:11,12

PORUNCA CEA MARE

“și-Mi veți fi martori...până la marginile pământului.” — Fapte 1:8

Cuvintele textului nostru au fost rostite de Isus ucenicilor Săi cu puțin timp înainte de a-i părăsi și a se întoarce la Tatăl în ceruri. Era la patruzeci de zile după înviere și zece zile înainte de Cincizecime.

Când ucenicii erau “strânși laolaltă” l-au întrebat pe Isus: “Doamne, în acest timp vei restabili Tu împărăția lui Israel?” (Fapte 1:6) Așteptările ucenicilor că națiunea lor va fi restabilită la independență, și că împărăția Mesianică începe, erau de înțeles. Ei au rămas dezamăgiți atunci când Învățătorul lor a fost răstignit, însă acum știau “prin multe dovezi de netăgăduit” (vs. 3) că El fusese înviat dintre cei morți, astfel ei sperau că sosise timpul ca dorințele lor cu privire la împărăție să fie realizate.

Cu siguranță ei și-au amintit pilda lui Isus despre un “om de neam mare” care “s-a dus într-o țară depărtată” să primească o împărăție și apoi să se întoarcă. (Luca 19:11, 12) Isus fusese plecat. Cel puțin, ei Îl văzuseră de puține ori de la răstignire. Probabil trecuseră multe zile de la ultima Sa apariție până când i-a întâlnit pe Muntele Măslinilor pentru această scurtă întrevvedere fi nală. Poate că se gândeau că El fusese deja în acea “țară depărtată” și acum se întorsese și urma să-și stabilească împărăția.

Oricare ar fi fost logica lor, în curând ei au afl at că nu sosise timpul ca împărăția să fie stabilită și ca Israelul să fie eliberat din robia romană. “Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele,” le-a zis Isus. (Fapte 1:7) Aceasta a fost o lecție pe care toți din poporul Domnului au trebuit s-o învețe. În planul Divin sunt timpuri și perioade — foarte precise — dar în majoritatea cazurilor semnificația lor nu a fost înțeleasă înainte de timpul împlinirii lor.

Trăsăturile referitoare la timp din planul divin în legătură cu acest sfârșit de veac nu au fost înțelese dinainte sau până când a ajuns perioada să se împlinească. Acum, multe din acele puncte importante de răscruce sunt în trecut, și mulți din poporul Domnului, precum ucenicii din vechime, se întreabă: “în acest timp” vei stabili împărăția? Din nou vine răspunsul Domnului: “Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele.”

Această lecție este greu de însușit. În repetate rânduri s-au “bătut țăruși” ai timpului, și privind în urmă nici un eveniment însemnat nu a marcat data stabilită. Totuși, se stabilesc date noi care de asemenea se dovedesc a fi fără însemnătate. Și acest efort se face cu o mare sinceritate. Dar oare nu este încă adevărat că timpurile și perioadele sunt în mâinile Tatălui? Speranța este că datele, dacă nu-s prea departe în viitor, vor stimula zelul și curajul pentru a continua pe calea îngustă. Atunci când datele se dovedesc a fi greșite pot apărea descurajări. E mai bine a ne aminti mereu că consacrarea noastră este până la moarte și să ne încingem cu platoșa Adevărului cu hotărârea că vom continua să luptăm lupta bună a credinței până când ne vom sfârși cursul în moarte.

Isus a avut mai mult decât un răspuns negativ pentru ucenici atunci când ei L-au întrebat despre timp. El nu le-a spus doar faptul că nu era pentru ei să cunoască timpurile și perioadele, ci de asemenea că ei trebuiau să facă o lucrare. Ei trebuiau să aștepte puțin la Ierusalim până la revărsarea spiritului sfânt asupra lor, și atunci ei urmau a fi martorii Lui, începând din Ierusalim, și ducând mesajul până la marginile pământului.

Astăzi împrejurările sunt oarecum diferite, dar în principiu situația este mult asemănătoare. Ultimul calcul al timpului descoperit până acum în planul Divin este sfârșitul Timpurilor Neamurilor în 1914. Desfășurarea evenimentelor mondiale de atunci au transformat ceea ce era descurajare pentru mulți atunci într-o asigurare glorioasă. Ca și “dovezile de netăgăduit” date ucenicilor că Isus fusese înviat dintre cei morți acum privim cu teamă și uimire dovezile incontestabile că “Timpurile Neamurilor” s-au sfârșit în 1914, și prin urmare,

împărățiile acestei lumi sunt sfărâmate ca și “vasele unui olar.” — Luca 21:24; Ps. 2:9

Însă ultimele membre ale clasei “picioare” sunt încă de această parte de vâl. Fără îndoială Domnul ne înțelege eforturile de a afla cât mai este până când va fi stabilită împărăția. Totuși, suntem lăsați aici pentru că mai este de făcut o lucrare. Poporul consacrat al Domnului este încă martor pentru Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Prin mărturia noastră, Domnul continuă să înfăptuiască lucrarea secerișului care este “sfârșitul veacului.” — Mat. 13:39

Dacă Domnul astăzi ne-ar vorbi direct precum a făcut cu ucenicii pe Muntele Măslinilor, îndemnul Său ar fi foarte similar. El ne-ar reaminti că cel mai important nu este a descoperi data când ultimele membre ale Bisericii vor trece dincolo de vâl și împărăția va fi stabilită, ci să fi m credincioși ca martori ai Lui, și să ne asigurăm că adevărul pe care-l declarăm altora, alături de experiențele vieții care sunt călăuzite de providența divină, ne dezvoltă tot mai mult ca și Noi Creaturi după chipul divin.

Ocazii de aur

În multe locuri în lume astăzi, condițiile n-au fost nicicând mai favorabile pentru proclamarea adevărului — nu favorabile în sensul că un număr mare este gata să accepte mesajul, deoarece ei nu-l acceptă. Dar favorabile în aceea că există puțină împotrivire externă.

Acei care caută cu sinceritate o înțelegere mai bună a Bibliei și a planului lui Dumnezeu se găsesc doar câte unul pe aici și pe acolo. Noi vorbim acum de acei care sunt gata să îmbrățișeze Adevărul pe deplin și să se consacreze Domnului. Milioane ar dori să cunoască însemnătatea necazului actual din lume. Când aud Adevărul, aceștia ascultă puțin și probabil își spun în sine, “Sper că e adevărat”, însă ei nu doresc să plătească prețul îmbrățișării unei cauze nepopulare. Totuși, chiar și aceștia primesc o măsură de consolare.

Dar, fie că ei aud, fie că evită să asculte, este privilegiul nostru de a spune întregii lumi aceste vești minunate. Sfera noastră de activitate poate fi una restrânsă, sau Domnul poate să ne ofere mari posibilități de serviciu. În orice caz, responsabilitatea noastră este să fi m credincioși. Primilor ucenici li s-a dat o ocazie imensă să mărturisească pe Isus prin darul limbilor. Prin aceste mijloace, reprezentanții evrei din multe părți ale lumii de pe atunci au auzit mesajul în timp ce erau în Ierusalim pentru Sărbătoarea Cincizecimii.

Însă ucenicii nu s-au oprit la aceasta. Precum se făceau pregătirile, ei înșiși călătoreau din loc în loc, și astfel cunoștința de Isus și împărăție era răspândită peste hotare. Astăzi noi avem de asemenea ocazii individuale de a purta mărturia Adevărului, prin viu grai sau prin intermediul paginii tipărite; și împreună putem lansa mesajul la radio, televiziune și internet pe multe continente.

Cu adevărat este un timp minunat în care să trăiești! Noi știm că deplina realizare a speranțelor noastre trebuie să fie aproape. Faptul că nu cunoaștem exact când, întărește ocazia de a ne depăși nesiguranța și să ne ținem ferm de făgăduințele lui Dumnezeu, în timp ce continuăm să ne depunem viețile în serviciul Său. Primii ucenici nau trebuit să aștepte mult până să vină Spiritul Sfânt, dar atunci când a venit, ei “erau toți împreună în același loc.” (Fapte 2:1) Noi astăzi nu așteptăm o Cincizecime nouă, dar așteptăm eliberarea și împărăția.

Pentru noi este tot atât de important să fi m “toți împreună în același loc” precum erau cei din “camera de sus.” Trebuie să fi m împreună în ce privește marile doctrine de bază ale Adevărului, precum răscumpărarea, și noi suntem. De asemenea, vorbind în mod simbolic, trebuie să fi m în același loc, locul devotării depline față de Dumnezeu, față de Adevăr, și unul față de altul, stând împreună pentru apărarea și proclamarea Evangheliei împărăției. Prin acest spirit al unității creștinului adevărat, noi putem fi împreună, fie că locuim în America, Europa, Africa, Asia sau Australia.

Pe toate aceste continente, inimile și vocile consacrate se înalță pentru a lăuda pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui de a binecuvânta “urechile” care pot auzi, și inimile care ar putea aprecia “strigătul de bucurie” al Adevărului prezent. — Mat. 13:16; Ps. 89:15

Publicul general de astăzi conștientizează că lumea de azi este mult mai cuprinzătoare decât comunitatea lor mică locală. Poporul Domnului a devenit de asemenea conștient de acest lucru, și în special prin făgăduințele lui Dumnezeu că, dacă sunt credincioși până la moarte, El îi va folosi ca și canale de binecuvântare pentru toate familiile pământului. Deci este fi resc, și o sursă de binecuvântare bogată, să înțelegem că părtășia noastră în Adevăr este pe întreg pământul.

Când înțelegem acest lucru și când refl ectăm asupra greutăților cu care se confruntă unii dintre frații noștri, îngrijorările și problemele noastre neînsemnate nu par atât de importante. Când ne gândim că Dumnezeu dă putere poporului Său din orice loc, indiferent de greutatea încercărilor lor, ne dă curaj să stăruim cu credință în folosirea ocaziilor care sunt ale noastre în a continua să ne depunem viețile ca ambasadori ai lui Cristos.

Isus a zis: “Voi sunteți martorii Mei”. Aceasta este încă adevărat.

Când Domnul Isus va domni

Toate s-or restatornici,

Toate-or crește din zi în zi

Și cei blânzi toți vor înflori.

Va rămânea acest cuvânt

Ori unde-n veci tot drept și sfânt:

Că a Mielului sfânt sânge,

La ai Săi e-mbrăcăminte.

În cer sus așa răsună:

*Că această “mică turmă”
Unul singur ne-a mântuit,
Mielul sfânt care s-a jertfit.*

*Tu ești și Tu rămâi, Doamne,
Steaua cea conducătoare.
Tu ești izvoru-ndurării,
Tu ești speranța inimii.*

*Duhul Tău, al măririi duh,
Ce Părintele ți-a dădut,
Odihnește pe al Tău popor,
Și ne-nvață a-Ți fi martori.*

*O, Doamne dă-ne Duhul Tău
Ca să nu ne-nșele cel rău,
Ca nu numai să ne-arătăm
Ci într-adevăr să-Ți urmăm.*

MĂRTURISINDU-L PE CRISTOS CA DOMN

„Dacă-L mărturisești pe Isus cu gura și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit”. Romani 10:9

Scriptura selectată: Romani 10:5-17

Scriptura cheie a acestei lecții pare să prezinte un aranjament simplu și ușor prin care să obținem mântuirea. Pur și simplu mărturiește-ți verbal credința în Domnul Isus ca Răscumpărător și mântuirea cerească îți este asigurată. O examinare mai atentă a acestei scripturi ne relevă faptul că trebuie mult mai mult de-atât pentru obținerea răsplății cerești decât o mărturisire și o credință în Isus, de suprafață. Textul declară că această mărturisire trebuie făcută cu gura. Gura simbolizează aici toate manifestările ființei noastre, și cuprinde nu doar cuvintele noastre, ci și acțiunile noastre, comportamentul și umblarea vieții. Modul în care toate aceste aspecte ale vieții mărturisesc pe Domnul Isus este de importanță vitală. Pavel spune, „Omul care face aceste lucruri va trăi prin ele”. Romani 10:5

Mărturisirea noastră de credința în Isus trebuie să fie însoțită de fapte în viața noastră zilnică care să dovedească mărturisirea noastră dincolo de cuvinte. Petru identifică că câteva din aceste lucrări care trebuie să însoțească, sau să fie „adăugate” la credința noastră. El spune „De aceea, dați-vă și voi toată silința, ca să uniți cu credința voastră, virtutea, cu virtutea cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea răbdarea; cu răbdarea evlavia; cu evlavie dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea... căci dacă faceți aceste lucruri, nu veți aluneca niciodată” (2 Petru 1:5-7, 10). Și Apostolul Iacov comentează despre necesitatea faptelor, citându-l pe Avraam ca un prim exemplu. El spune: „Tot așa credința, dacă nu are fapte este moartă... Nu a fost Avraam, tatăl nostru, îndreptățit prin fapte, când

I-a oferit pe Isaac, fi ul său pe altar. Vezi dar cum credința sa a lucrat cu faptele lui, și prin fapte și-a desăvârșit credința?” Iacov 2:17,21,22.

A doua lecție vitală a versetului în studiu este cuprins în fraza „și să crezi în inima ta”. Inima este centrul tuturor motivațiilor și dorințelor noastre interioare, și deci, frânghia de măsurat a relației noastre cu Dumnezeu. Indiferent de mărturisirea noastră, dacă starea inimii noastre nu este acceptabilă, nu vom fi socotiți vrednici de mântuirea promisă. Bine a zis înțeleptul: „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbe 4:23). A crede cu adevărat în Domnul Isus din inimă înseamnă că trebuie să trăim prin credință — credință nu doar în jertfa Sa, ci și credință în felul Său de viață, caracterul Său, cuvintele și acțiunile Sale. Mai departe, trebuie să avem credință în inimile noastre că fiecare experiența pe care o avem în viață, mare sau mică, plăcută sau nu, este îngăduită și supravegheată pentru binele nostru spiritual de Tatăl Ceresc.

Credința noastră în Isus Cristos se poate desăvârși având atât credința interioară a inimii și motivația rezultantă care îmbracă caracterul ei, cât și mărturisirea pe dinafară a cuvântului, faptei și umblării vieții care demonstrează această asemănare a caracterului. Pavel declară „cuvântul este aproape, în gura voastră și în inima voastră — adică, cuvântul credinței pe care îl predicăm, ... căci crezând din inimă căpătăm îndreptățirea și mărturisind cu gura, căpătăm mântuirea.” Romani 10:8,10

“Duhul Stăpânului Domnul este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi. El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor ce

sunt în lanțuri; să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, frumusețe în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți 'terebinți ai dreptății', un răsad al Domnului, ca El să fie slăvit." Isaia 61:1-3

LUCRAREA ÎNCREDINȚATĂ BISERICII

“Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Matei 28:19,20

Isus s-a adresat apostolilor, încredințându-le această lucrare. Și în mod indirect, prin ei, El s-a adresat și tuturor urmașilor Săi. Se va remarca că această încredințare de lucrare se împarte în trei părți: (1) Să învețe toate popoarele; (2) Să boteze și (3) Să continue să-i învețe. Poporul adevărat al Domnului, în timp ce nu trebuie să negligeze să-și facă chemarea și alegerea sigură, trebuie să se implice în toate fazele misiunii, după cum au ocazia.

Faceți ucenici din toate popoarele

Un ucenic, potrivit definiției scripturale este o persoană care este învățată, instruită; și înainte ca cineva să înceapă lucrarea de a instrui pe alții pentru ca aceștia să devină ucenicii Domnului, este important să ia aminte la cuvintele lui Isus în această privință.

Isus știa că, potrivit planului Tatălui Său, Veacul Evanghelic este o perioadă pentru chemarea, încercarea și alegerea adevăratei biserici, și că nu toți oamenii în timpul acestei dispensații se lasă învățați sau instruiți. Așa că, el spunea uneori: “Cine are urechi de auzit, să audă.” Matei 11:15 El a spus de asemenea: “Nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis.” Ioan 6:44

Totuși, Isus a fost credincios în a purta mărturie despre adevăr în misiunea Sa pământească și și-a dovedit loialitatea față de el, fiind pe deplin conștient că “oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18:37). Rugându-se Tatălui Ceresc, unele din cuvintele Domnului nostru au fost „Eu am făcut cunoscut Numele Tău

oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume ... Le-am dat Cuvântul Tău, ... ei au păzit Cuvântul Tău.” Ioan 17:6,14

Isus a fost totdeauna loial și credincios Cuvântului și voinței Tatălui Său și cuvintele pe care le-a declarat nu au fost ale sale proprii, ci ale Tatălui care L-a trimis. (Ioan 14:24) “Cuvântul pe care îl auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.” „Cuvintele pe care vi le spun sunt spirit și viață”. “Oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.” “Învățați de la Mine, căci sunt blând și smerit cu inima.” „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei.” Ioan 7:16, 6:63; Luca 14:27; Matei 11:29; Ioan 8:31.

După cum Isus a proclamat cu credincioșie Cuvântul și voința lui Dumnezeu, tot așa a făcut și biserica primară. Citim “Pavel și Barnaba au rămas în Antiohia, învățând și vestind, împreună cu mulți alții, cuvântul Domnului.” (FA 15:35) „Aici a rămas (Pavel) un an și șase luni și învăța printre ei cuvântul lui Dumnezeu.” (FA 18:11) „...predicând împărăția lui Dumnezeu și învățând cele privitoare la Domnul Isus Hristos, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică.” (FA 28:31) Noi astăzi, ca și urmași pe deplin consacrați ai lui Isus, avem marele privilegiu și responsabilitatea de a proclama adevărata evanghelie și astfel să ne dovedim loialitatea și credincioșia față de el, necrezând și neînvățând niciodată poruncile oamenilor.

În munca noastră de mărturie și în comuniunea noastră frățească în adevăr, e o mare bucurie să-i întâlnim pe aceia pe ale căror inimi le-a deschis Domnul. Pentru că dau dovadă că se află în diferite stagii de creștere și dezvoltare creștină, noi ca ambasadori pentru Cristos trebuie să fi m pregătiți să vestim „tot planul lui Dumnezeu”, întocmai cum a făcut Apostolul Pavel. (FA 20:27) Astfel, vom fi lumini în lume, ținând cu tărie Cuvântul vieții, ajutându-i pe toți cu care venim în contact, fie că sunt de curând sau mai de mult pe calea creștină.

Domnul continuă să conducă și să binecuvinteze marea lucrare de proclamare a adevăratei evanghelii a împărăției „în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele”. Matei 24:14.

Există multe dovezi că atunci când este proclamată evanghelia adevărată, cei cu „urechi de auzit” și „ochi și vadă,” sunt binecuvântați de Domnul cu o înțelegere a adevărului. Prin harul divin, ucenicii sunt formați, dezvoltați și ajutați să fie credincioși până la moarte.

Pe lângă acest serviciu colectiv, noi trebuie să fi m atenți să ne folosim de ocaziile individuale și locale. E foarte posibil că în aceste zile de încheiere a Chemării Înalte, cei interesați care răspund adevărului în localitățile noastre să fie foarte puțini. Totuși, aceasta dovedește că ei au urechi de auzit și că însetează după adevăr și dreptate și, prin ajutorul lui Dumnezeu noi trebuie să-i sprijinim potrivit abilității noastre cele mai bune, pentru ca ei să poată deveni creștini maturi, de deplin stabiliți în credință. Pe măsură cei care au progresat doar puțin în viața creștină sunt instruiți în adevăr și în dreptate, ei învață că pocăința, care înseamnă a-și schimba gândirea —și convertirea — care înseamnă a-și schimba direcția, sunt pași necesari care trebuie făcuți devreme. Ei învață mai departe despre iubire și harul lui Dumnezeu în marea lucrare de răscumpărare prin jertfa scumpă a lui Cristos și sunt încurajați să creadă pentru îndreptățirea vieții.

Ei realizează că cei care aud și ascultă chemarea sunt „îndreptățiți prin credință” (Romani 5:1), având păcatele lor acoperite. Ei sunt împăcați cu Tatăl lor prin credința în Cristos. Dacă sunt credincioși în a urma lui Cristos, ei vor deveni cosacrificatori cu ei, și în cele din urmă vor fi comoștenitori în împărăția Sa și în marea lucrare de binecuvântare a lumii.

“Botezați-i”

Cei care răspund la predicarea evangheliei, și fac pasul deplinei consacrări, prin predarea lor completă, sunt botezați în Cristos. În trei versete scurte, apostolul Pavel discută amănunțit botezul adevărat, care trebuie să preceadă scufundarea în apă. El spune “Nu știți că toți (cei care sunt deja membrii ai corpului lui Hristos câți am fost botezați pentru Hristos Isus am fost botezați pentru moartea

Lui?” (Romani 6:3) și participă cu El în moartea de sacrificiu. “De aceea suntem îngropați cu El prin botezul în moarte”. (vs.4). Acest “botez în moarte” cu Domnul, această îngropare a noastră — care a rezultat în faptul că am devenit membri ai corpului Lui ca noi creaturi — a avut loc când am făcut o predare deplină a voinței noastre lui Dumnezeu.

Această consacrare deplină a fost urmată de conceperea de spiritul sfânt, prin cuvântul adevărului la înnoire de viață, la natură spirituală. Apostolul spune “după cum Hristos a fost înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi ar trebui să umblăm în înnoire de viață. Dacă am fost identificați cu El printr-o asemănare cu moartea Lui, vom fi una cu El și în înviere.” Vs 4,5.

Fiind astfel botezați în Cristos, ca membri ai corpului Său, El este „Capul” nostru, conducătorul nostru. Noi nu suntem nimic. El este totul. Aici este înțelepciunea divină, fiindcă în fiecare detaliu voința lui Isus, Domnul și Capul nostru iubit este voința Tatălui Cerească. Ni se socotește ca suntem morți față de voința noastră. „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.” (Col.3:3) Noi suntem “în Cristos”. Dacă cineva este în “Hristos” nu mai este aceeași veche creatură, ci „o nouă creatură” (2 Cor.5:17) A avut loc o îngropare, o scufundare a voinței noastre în voința lui Cristos. Noi am fost concepuți la o moștenire cerească. Acum trebuie să ne potrivim “chipului Fiului Său” Rom.8:29

Botezul în apă este un simbol minunat, instituit în mod divin, al adevăratului botez care a avut loc în inimă și în viață. Este un simbol frumos, pe care Domnul nostru Isus Însuși l-a împlinit la Iordan. Este un aranjament divin pentru toți urmașii Săi care în mod asemănător s-au consacrat pe deplin să facă voia lui Dumnezeu.

Când Isus a ajuns la vârsta preotească sub lege (de treizeci de ani) imediat a făcut o consacrare deplină, o jertfă de deplină a intereselor, speranțelor, ambițiilor și dorințelor pământești ca să poată împlini voința lui Dumnezeu. Evrei 10:7

Domnul nostru, astfel consacându-se voinței Tatălui, a știut că botezul Său în apă a simbolizat, sau ilustrat predarea completă a vieții și naturii Sale pământești, care deja au fost scufundate, sau îngropate în voința Tatălui până la moarte. Din acest punct de vedere, botezul Său în apă a fost plin de însemnătate pentru El, și este plin însemnătate și pentru noi astăzi.

Aici era Isus, Capul în perspectivă al corpului în perspectivă al lui Cristos. El a dat un exemplu minunat, o lecție frumoasă, plină de însemnătate pentru toți urmașii Săi. El și-a simbolizat (prin botezul în apă) adevăratul botez în moarte, consacrarea deplină a voinței Sale Tatălui, pe care a făcut-o deja. Și noi, care venim din urmă, pășim cu bucurie în urmele Sale „în numele (prin autoritatea) Tatălui, Fiului și Spiritului sfânt.” Matei 28:19.

În ce privește faptul că suntem “morți cu Cristos” (Rom.6:8) prin consacrare deplină, aceasta este ilustrat în faptul că suntem scufundați în apă. Și apoi, ridicarea din apă, ilustrează animarea spiritului sfânt și cuvântului adevărului la și după consacrare, de asemenea umblarea în înnoire de viață, fi ind înviați cu Cristos.

Învățarea continuă

Drept rezultat al puterii de atragere a lui Dumnezeu și fi încă există printre popoare mărturie despre adevărata evanghelie, sunt unii care încă sunt chemați să iasă din întuneric la lumina minunată a adevărului divin și aceștia devin ucenici (învățați) ai lui Isus. Aceia care răspund cu recunoștință, continuă spre consacrare deplină. Ei sunt botezați în Isus Cristos, în moartea Sa, și în mod potrivit ei mărturisesc această consacrare deplină - adevăratul botez - prin scufundarea în apă.

Totuși, potrivit lucrării încredințate de Domnul nostru, mai este o altă fază a lucrării care trebuie făcută de biserică, și anume “Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” (Matei 28:20) Acești ucenici ai lui Isus încă au nevoie să fie instruiți. De fapt, tot ceea ce a avut loc în

experiența lor creștină i-a pregătit să primească această instruire permanentă.

Este important să remarcăm că, apostolii nu trebuiau să înceapă această lucrare fără puterea promisă a spiritului sfânt. Isus le spusese anterior “rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24:49) La Cincizecime, ei au primit ungerea cu această putere sfântă. Această ungere i-a învățat cu privire la planul divin al veacurilor (Ef.3:11), întocmai cum a promis Isus, că “vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus” Ioan 14:26.

Înainte de Rusalii era imposibil ca apostolii să înțeleagă mărețul scop veșnic al lui Dumnezeu în Isus Cristos, dar ungerea spiritului sfânt, pe care cei pe deplin consacrați a primit-o de Rusalii, a fost mijlocul folosit pentru a-i învăța unele adevăruri mari și secrete de-a lui Dumnezeu. Această înfluență sfântă, puternică, după cum Isus deja le explicase, „a fost Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi pentru că nu-l vede și nu-l cunoaște.” Ioan 14:17.

Domnul nostru Isus a primit o ungere a spiritului sfânt, și a fost autorizat să “aducă veștile bune” (Isaia 61:1; Luca 4:18), tot așa și fiecare membru consacrat al adevăratei biserici, chiar până în ziua de azi, intră sub aceeași ungere care a venit mai întâi peste Capul nostru, Isus Cristos, și de atunci a curs peste toți cei sfințiți și zidiți în El ca membri ai corpului Său.

Așadar noi, ca și urmași pe deplin consacrați ai lui Isus, pe care Tatăl i-a conceput prin cuvântul adevărului, și în care cuvântul lui Cristos locuiește din plin, și care suntem înrădăcinați, întemeiați și stabiliți în credință, ne dăm seama că este marele nostru privilegiu și responsabilitate de-a proclama ceea ce cunoaștem cu privire la voia lui Dumnezeu. Suntem bucuroși să proclamăm diferitele aspecte ale cuvântului și voinței sfinte al lui Dumnezeu, potrivit diferitelor noastre ocazii, fie unui căutător recent al adevărului, fie unui creștin matur.

În capitolele cinci și șase din Epistola către Evrei, creștinii sunt muștrați că nu avansează dincolo de cele dintâi principii ale “cuvintelor lui Hristos” (6:1). Ei ar fi trebuit să progreseze spre hrana mai profundă, care se referea la dezvoltarea deplină a minții noii creaturim făcându-i în stare să progreseze la maturitate deplină în asemănarea lui Cristos, imaginea Fiului iubit a lui Dumnezeu.

Pe măsură ce continuăm să învățăm pe alții, trebuie să ținem cont de învățătura Scripturii că toți ucenicii lui Isus trebuie să ajungă la desăvârșire. Folosind limbajul fi gurativ, ei nu trebuie să rămână la nivelul hrănirii cu lapte, ci trebuie să progreseze și să aibă parte și de hrană tare. Apostolul Pavel a muștrat pe unii creștini cu aceste cuvinte: “V-am dat să beți lapte, nu hrană tare, căci n-ați fost în stare s-o primiți, și nici acum nu sunteți în stare.” 1 Cor.3:2

Noi trebuie să includem în învățătura noastră ceea ce poate să-i ajute pe alții și să încurajeze pe toți ucenicii să progreseze în calea creștină pentru ca să se „poată umple de cunoașterea deplină a voii Sale, în orice fel de pricepere duhovnicească, ca umble într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fie plăcuți în orice lucru și fapte bune, și crescând în cunoașterea lui Dumnezeu, întăriți cu toată puterea, potrivit cu tări slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă îngăduință, cu bucurie.” Coloseni 1:9-11.

Isus a promis prin Ioan “Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” “Celui ce va birui îi voi da să sta cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul de domnie.” Apocalipsa 2:10;3:21.

MENTINEREA UNEI INIMI SPIRITUALE SĂNĂTOASE

Uitați-vă pentru o clipă la creația lui Dumnezeu. Ne înconjoară mereu și pretutindeni. În Psalmul 19:1,2, David afirmă că “cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteleia acest lucru, o noapte îi face cunoscut altei nopți” Creațiile lui Dumnezeu se văd ziua și noaptea pentru totdeauna!

În capitolele 38 și 39 din Iov, Dumnezeu a arătat cât de mari sunt puterile Sale creatoare și i-a cerut lui Iov răspunsuri la aceste întrebări: Pe ce se sprijină temeliile pământului? Cum este marea ținută închisă? Cum rămân constante cele patru anotimpuri? Cine aduce ploaia? Dar zăpada sau grindina? Cine hrănește leul și corbul? Cum sunt munții și pustia adăpostul pentru toate creaturile lui Dumnezeu?

Nu știm cum a creat Dumnezeu toate aceste lucruri. Cum a creat Dumnezeu ființa umană? Chiar și în starea sa decăzută, imperfectă, nu este nici o dispută asupra faptului că corpul uman este un miracol pe care știința nu poate să-l reproducă. Nici o echipă de geneticieni, ingineri și specialiști în calculatoare nu pot să creeze o ființă umană din pulberea pământului. Calculatoarele devin tot mai mici și mai puternice, dar nu se pot compara cu creierul uman. Ce inginer ar putea spera să producă o pompă mai durabilă decât este inima umană?

Gândiți-vă o clipă la lucrarea inimii. Inima nu este altceva decât o pompă (cam de mărimea unui pumn), a cărei scop este să trimită sângele în corp. Inima se compune din două pompe care operează paralel. Cea din partea dreapta colectează sângele folosit din venele din tot corpul (cu excepția plămânilor) și îl golește în ventricolul drept, o cameră care pompează sângele prin arterele pulmonare în plămâni unde absoarbe oxigen. Sângele ajunge în plămâni

transportând doar 70% din oxigenul pe care îl poate cuprinde, și iese din plămâni prin venele pulmonare oxigenat în proporție de 98%. Venele pulmonare aduc sângele oxigenat în camera stângă de colectare, care se golește în ventricolul stâng. Această cameră este de aproape zece ori mai groasă decât ventricolul drept pentru că forța contracțiilor sale trebuie să propulseze sângele mult mai departe decât cea din ventricolul drept. Sângele năvălește în aortă (care este artera principală a corpului) și prin ramurile ei numeroase spre cap, spre membre și organele interne. Ordinea bătailor din cele patru camere ale inimii permit camerelor colectoare să se golească mai întâi sângele în ventricole, apoi să se umple în timp ce ventricolele pompează. Atât în camera colectoare, cât și în cea de pompare, camerele din partea dreaptă se contractă cu o fracțiune de secundă înaintea celor din stânga. Toate bătaile sunt controlate de un ritm de bătaie.

Gândiți-vă cât de tare lucrează această mică pompă pe parcursul unei vieți. La o medie de șaptezeci bătaii pe minut, inima pompează de 4000 de ori pe oră, 100.000 de ori pe zi și 37.000.000 ori pe an. Într-o durată de viață de 80 de ani, inima va bate de 3 miliarde de ori! Având în vedere munca imensă pe care această mică pompă o efectuează, nu este de mirare că în starea imperfectă, decăzută a omului, multe inimi se îmbolnăvesc. Boala de inimă coronară a devenit ucigașul numărul unu în America. Mai mult de 5 milioane de oameni se tratează de această boală și șase sute de mii mor pe an din cauza ei.

Atâta vreme cât bate inima, corpul trăiește. Dacă se oprește mai mult de trei minute, funcțiile vitale din creier vor fi ireparabil stricate. Boala de inimă nu dă todeauna avertisment de îmbolnăvire, nici nu se poate trata todeauna. Dar sunt lucruri pe care le știm despre inimă care-i afectează sănătatea înspre bine sau rău. De exemplu:

(1) Sunt multe riscuri pentru inimă care se cunosc: fumatul, tensiunea mare, stresul accentuat, nivelul ridicat de colesterol în sânge, diabetul, obezitatea și genetica.

(2) Se cunosc și lucruri care sunt benefice pentru inimă: exercițiul fizic regulat, regimul alimentar îmbunătățit, sunt câteva modalități eficiente de-a întări și îmbunătăți o inimă sănătoasă.

Aplicații spirituale

Dar cum este inima spirituală? Ce constituie o inimă spirituală sănătoasă? Cum dezvoltăm și menținem o inimă spirituală sănătoasă? Am face bine să începem prin a identifica ca șase caracteristici ale unei inimi spirituale sănătoase.

(1) O inimă spirituală sănătoasă suplinește sângele dătător de viață.

Aceasta este cea mai importantă caracteristică a unei inimi spirituale sănătoase. Când a dat instrucțiuni speciale către Israel cu privire la sânge în Levitic 17:10-14, Dumnezeu arată cât este de sacru sângele, spunând că viața trupului e în sânge. Apostolul Pavel vorbind în Evrei 9:16,17 și 22, spune că vărsarea de sânge se cere în legamintele lui Dumnezeu. Pavel ne amintește de asemenea în Evrei 10:19,3, că jertfa lui Isus ne oferă acces la viața veșnică prin sângele Său. O inimă spirituală sănătoasă recunoaște că importanța ei constă în a pompa sângele dătător de viață al Răscumpărătorului. Așadar, este vital să dezvoltăm și să menținem o atitudine de inimă cuvenită care recunoaște răscumpărarea Învățătorului nostru Isus Cristos.

(2) O inimă spirituală sănătoasă reprezintă tot ceea ce dorește Dumnezeu de la noi.

În Proverbe 23:26, citim „Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele” Atât timp cât inimile noastre sunt loiale lui Dumnezeu, vom vedea voia sa în mod clar.

(3) O inimă spirituală sănătoasă ne face să dorim să fim plăcuți lui Dumnezeu.

Psalmul 139:23 spune: “Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile” Ce scriptură frumoasă! Nu multor oameni le place să fie analizați, dar fi i lui Dumnezeu trebuie să ceară să fie supravegheați, încercați, ca să poată deveni mai plăcuți lui Dumnezeu.

(4) O inimă spirituală sănătoasă se încrede în Dumnezeu în mod implicit pentru a primi putere și înțelegere. Vorbind despre această putere, psalmistul spune: “Nădăduiește în Domnul! Fii tare, încurajeazăți inima” (Ps.27:14). Din nou, în Psalmul 28:7 citim: „Domul este tăria și scutul meu; în El mi se încrede inima și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima și-L laud prin cântările mele.” Încrederea în Dumnezeu ne dă de asemenea pricepere, după cum citim în Proverbe 3:5,6 „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.”

(5) O inimă spirituală sănătoasă ne aduce bucurie în viață. Tatăl nostru Cerească vrea ca noi să fim plini de bucurie, și ne dovedește aceasta în Proverbe 15:13-15. “O inimă veselă înseninează fața; dar, când inima este tristă, duhul este zdrobit. Inima celor pricepuți caută cunoștința, dar gura nesocotiților se hrănește din nebbie. Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat.”

(6) O inimă spirituală sănătoasă ne face să-i iubim cu adevărat pe frați.

Menținerea sănătății inimii

Întocmai după cum o inimă umană se poate îngriji pentru a o menține sănătoasă, tot așa și inima spirituală.

(1) Eliminarea riscurilor — Scripturile afirmă clar că trebuie să punem capăt fumatului sau poluării spirituale care vine de la

sistemele religioase false. Apocalipsa 18:1- 5 și 8-10 spune bisericii să iasă din poluarea Babilonului pentru a evita păcatele și plăgile lui.

Ni se spune să ne reducem tensiunea inimii încrezându-ne cu totul în sângele lui Cristos. 1 Petru 1:18- 21 ne spune că am fost răscumpărați nu cu aur și argint, ci cu „sângele scump al lui Isus.” Matei 11:18-21 arată cum această încredere ne reduce tensiunea: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufl etele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

O modalitate de-a reduce stresul este să avem relații bune cu toți din jur, în special cu frații. 1 Corinteni 1:10 spune clar: “Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Cristos, să aveți toți același fel de vorbire, să nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți deplin uniți într-un gând și o simțire.”

Nu trebuie să permitem secte sau dezbinări între noi. Dumnezeu a tratat cu noi cu iubire și adevăr și nu așteaptă nimic mai puțin de la copiii Lui. 1 Ioan 3:14-16 spune că testul ființei va fi felul în care îi tratăm pe frați: „Noi știm că am trecut de la viață la moarte pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viață veșnică rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea, prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați.”

(2) Folosiți-vă de genetică — trecutul familiei poate duce la un risc în plus pentru inimă, dar moștenirea noastră este una pozitivă pentru inima spirituală. Pavel îi menționează pe eroii credinței ai Vechiului Testament în Evrei 12:1, spunând: „De aceea și noi, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice ne îngreuiază și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.” Noi toți avem exemplele noastre preferate de credință, mentori în creșterea noastră spirituală. A ne aminti de acei frați speciali care ne-au infl

uențat viețile, este o modalitate importantă de-a ne folosi de genetica noastră în credință.

(3) Regim îmbunătățit - Asemenea celor care caută regimul adecvat pentru a reduce riscul de îmbolnăvire a inimii, și noi trebuie să aflăm care hrană spirituală este cea mai bună pentru sănătatea noastră spirituală, și ce trebuie evitat. Daniel și cei trei prieteni ai săi au preferat zarzavaturile (leguminoasele), hranei și băuturii împăratului, fi încă știau că hrana simplă a Dumnezeului lor era mai sănătoasă pentru bunăstarea lor spirituală. Pavel a afirmat că nu putem amesteca hrana bună spirituală cu cea rea și să ne menținem o inimă spirituală sănătoasă, când a spus în 1 Corinteni 10:21, „Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la masa Domnului și la masa demonilor.” Un regim bun spiritual începe cu laptele cuvântului (1Petru 2:1-3) și progresează până la hrana tare, după cum a afirmat Pavel în Evrei 5:12-14: „Căci deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte numai de lapte este neobișnuit cu cuvântul despre dreptate, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru aceia ale căror simțuri s-au deprins, prin exercițiu, să deosebească binele și răul.” Trebuie să adoptăm un regim sănătos pentru o inimă spirituală sănătoasă.

(4) Exercițiu fi zic regulat - doctorii cred în unanimitate că nici un regim nu este total eficient dacă este combinat cu exercițiu regulat. Același lucru este adevărat pentru a menține o inimă spirituală sănătoasă. Bereenii au fost lăudați pentru că cercetau zilnic scripturile, FA 17:10,11, și drept urmare, se spune că aveau un caracter mai nobil decât cei din Tesalonic. Motivul pentru care studiem este să ne exersăm mințile spirituale, după cum declară 2 Timotei 2:15 „Strduiește-te să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.” Există un motiv pentru care studiem! Echivalează cu a face exercițiu fi zic, care ne întărește inima și ne apropie mai mult de Tatăl nostru Ceresc.

Uneori chiar și o inimă puternică poate suferi un atac de cord. Dacă aceasta i s-ar întâmpla vreunui dintre noi, Dumnezeu nostru iubitor va face în așa fel încât să benefi ciem de el, nu să suferim fără rost. Cineva care a suferit tocmai un astfel de atac de cord a remarcat că a primit binecuvântări din experiență.

Puterea rugăciunii în timpul atacului de cord și rugăciunile fraților de după, s-au dovedit a fi puternice dincolo de așteptări. A dovedit cuvintele lui Iacov, “Mult face rugăciunea celui drept.” Iac. 5:16

Experiența a demonstrat de asemenea, cum modelează Domnul fiecare lecție încât să fie spre binele nostru spiritual. Domnul știe de ce are nevoie fiecare pentru a crește spiritual și va aranja experiențele noastre pentru binele nostru veșnic.

Experiența a confirmat de asemenea declarația lui Pavel că experiențele nu ne vor zdrobi niciodată. 1 Corinteni 10:13 ne asigură că nu ni se va da niciodată mai mult decât putem purta, și suferind un atac de cord cu ajutorul Domnului este o dovadă puternică a acelei făgăduințe. O asemenea experiență ne face mai conștienți de puterea și iubirea lui Dumnezeu. Lumea crede că urcușurile și coborâșurile vieții aduc cei mai buni în viață. Așa tratează și Dumnezeu cu inimile noastre spirituale. Faptul că simțim puterea și iubirea Lui într-o experiență zdrobitoare nu poate decât să ne zidească în umblarea noastră spirituală.

Și o asemenea apreciere ne dă o și mai mare apreciere a împărăției lui Dumnezeu când va fi o eliberare din toată suferința rasei umane. În curând vine ziua când “Dumnezeu va șterge lacrimile din ochii lor; și nu moartea nu va mai exista. Nu va mai nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Ap. 21:4

Fie ca noi să ne străduim zilnic să ne menținem o inimă sănătoasă, totdeauna conștienți că ne-am predat-o lui Dumnezeu.

“Iată odihna: lăsați pe cel epuizat să se odihnească; iată locul de odihnă!” Isaia 28:12

Noi ne odihnim în făgăduințele lui Dumnezeu - noi de odihnim în puterea Sa și în abilitatea lui de-și împlini făgăduințele ... Această pace sau odihnă este binecuvântarea specială a spiritului sfânt. Numai în măsura în care avem spritul sfânt, mintea sfântă a lui Dumnezeu, dispoziția sfântă, putem noi să avem această pace. Pe măsură ce creștem în har și cunoștința Domnului, în cunoștința adevărului, vom avea această pace ca să ne mângăie și să ne întărească, și vom avea în fiecare zi tot mai mult din pacea lui Dumnezeu și vom putea să locuim în iubirea Lui.

Mana de seară, 16 februarie

GÂNDURILE ÎNALTE ALE LUI DUMNEZEU

„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele” zice Domnul. „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” — Isaia 55:8, 9

În textul nostru Domnul ne spune că precum cerurile sunt mai sus decât pământul, astfel sunt gândurile Sale mai înalte decât gândurile noastre, și căile Sale decât căile noastre. În această privință, comparația este într-o măsură similară cu aceea care există între oamenii maturi și copii, cu excepția faptului că superioritatea gândurilor lui Dumnezeu față de ale noastre este cu mult mai mare decât cea a oamenilor maturi față de copii.

Toți acei care cunosc arta de a instrui știu că pentru a transmite gânduri minții unui copil, ilustrațiile sunt foarte utile, fie în cadrul istorioarei sau în formă de desen. Un copilaș învață semnifi cația cuvântului rotund mult mai repede când acesta este ilustrat printr-o minge sau un cerc. Cuvântul portocală capătă o semnifi cație clară când copilul îi vede culoarea, forma, și savurează aroma și gustul acesteia.

Acestea sunt niște ilustrații simple, dar trebuie să fie simple pentru ca copilul să înțeleagă ideile pe care adultul încearcă să i le transmită minții sale imature. Nu credem că am exagera comparația spunând că cele mai bine dezvoltate minți și acei care posedă cea mai mare inteligență în cercul adulților, sunt doar ca și niște copii înaintea lui Dumnezeu. Într-adevăr, aceasta trebuie să fie adevărat dacă, precum declară textul nostru, gândurile Sale sunt mai sus decât gândurile noastre „cât sunt de sus cerurile față de pământ.”

Noi putem să înțelegem cu ușurință problema în cauză doar dacă suntem în stare să înțelegem gândurile înalte ale lui Dumnezeu. Cu adevărat, nu am fi capabili să le înțelegem deloc dacă El nu le-ar fi asociat cu obiecte cu care suntem cel puțin parțial familiari.

Tot limbajul este în mare măsură ilustrat. Cuvântul oraș, de exemplu, nu ar reda nici o semnifi cație minții noastre dacă nu l-am asocia cu o mulțime de oameni locuind în cadrul unei regiuni relativ mici, și cu casele, birourile și uzinele lor, ceea ce ne ajută să înțelegem ce semnifi că cuvântul oraș.

Pe plan uman

Dumnezeu a creat omul după chipul Său, înzestrându-l cu capacitatea de a gândi, de a raționa, de a deosebi binele de rău. Dar, în ceea ce ne privește, aceste calități ale Creatorului se limitează la acest domeniu pământesc de existență. Capacitatea omului de a raționa se limitează la ceea ce el poate vedea, simți, auzi, gusta și mirosi. El poate spori câmpul vizual printr-un telescop sau să-l mărească cu un microscop. El poate transmite sunetul cuvintelor în toată lumea prin utilizarea electronicii și prin intermediul acestor mijloace științifi ce să extindă sfera în care poate raționa, însă totuși judecata sa se limitează la o lume materială.

Aceasta fi ind adevărat, ar trebui să devină evident că pentru a ne transmite gândurile Sale în legătură cu creația umană, Creatorul trebuie să ne vorbească într-un limbaj în limitele înțelegerii noastre. Acesta este motivul, prin urmare, pentru care limbajul Bibliei este uman și își are rădăcinile înțelegerii în lucrurile și obiectele pământești, materiale, cu care noi, oamenii, suntem familiari.

Cea mai simplă vorbire a noastră este în realitate în formă ilustrată, deoarece fiecare cuvânt pronunțat formează în mintea ascultătorului un obiect care dă semnifi cație vorbirii noastre. Acest fapt este adevărat chiar și cu referire la limbajul literal al Bibliei. Dar pe lângă acest limbaj literal, el însuși ilustrat, Domnul a folosit în mod

intenționat obiecte și creaturi de diferite tipuri, posedând caracteristici cunoscute omului ca simboluri, sau ilustrații, pentru a ne ajuta să înțelegem unele dintre gândurile Sale înalte corespunzătoare planului Său pentru mântuirea omenirii.

Aproape în toate limbile, cuvintele care nu se referă direct la anumite lucruri sau obiecte suferă frecvent schimbări în semnificație. Astfel, cuvântul *deosebit* la început însemna ceva special, sau extraordinar, și aceasta este încă una dintre semnificațiile lui; dar mai frecvent astăzi acest cuvânt este folosit pentru a reda ideea de a fi straniu sau ciudat. Dar lucrurile materiale ale Creatorului și fenomenele naturii pe care Domnul le folosește în Cuvântul Său pentru a ilustra gândurile Sale înalte, nu se schimbă niciodată. Din acest punct de vedere, Biblia vorbește în același limbaj poporului Domnului astăzi precum vorbea și celor din vechime.

În simbolistica Bibliei, găsim că Dumnezeu a folosit soarele, luna, stelele, norii, furtunile, ploaia, munții, dealurile, văile, râurile, oceanele, copacii, iarba, pietrele, grâul, neghina și pământul. Din regnul animal El a folosit oile, caprele, leii, leopardzii, urșii, vulpile, șerpii, balaurii. Aceștia nu își schimbă caracteristicile în fiecare veac..

Soarele, cu razele calde și vindecătoare și cu fierbințeala arzătoare pe nisipurile deșertului, este exact cum a fost atunci când, inspirați de Domnul, scriitorii Bibliei l-au folosit pentru anumite scopuri ilustrative. Oile nu s-au schimbat, nici caprele. Caracteristicile lor astăzi sunt chiar aceleași precum erau atunci când Isus a spus într-o parabolă că va despărți oamenii „cum desparte păstorul oile de capre.” (Mat. 25:31, 32) Același lucru se aplică la toate ilustrațiile cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu.

În unele cazuri Domnul a explicat semnificația ilustrațiilor pe care le utilizează. Alteori, scopul simbolului este atât de evident încât nu este necesară nici o explicație. Cu adevărat, în multe cazuri o explicație ar distruge frumusețea și intensitatea lecției propuse. Cât de evidentă, de exemplu, este semnificația limbajului conținut în Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.

El îmi dă odihnă în pășuni verzi și mă duce la ape liniștite; îmi înviorează sufl etul și mă călăuzește pe cărări drepte, din cauza Numelui Său.” — vs. 1-3.

Există de asemenea acele minunate expresii ilustrative în Psalmul 91: „Cel ce stă în locuința tainică a Celui-Prea-Înalt se va odihni la umbra Celui-Atotputernic. Eu spun despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeuul meu în care mă încred!” (vs. 1, 2) Și iarăși: „El te va acoperi cu penele Lui și vei avea un refugiu sub aripile Lui.” — vs.4

Toată lumea știe bine faptul că apa este folosită în scopuri de curățire, astfel că nu este nevoie de a explica simbolul atunci când apostolul vorbește de sfințirea noastră și curățirea prin „spălarea cu apă prin Cuvânt.” (Efes. 5:26) Cu câtă claritate ni se transmite astfel ideea că Cuvântul Adevărului lui Dumnezeu acționează ca o putere curățitoare în viețile acelor care se supun influenței sale sfințitoare!

Pe de altă parte, apa este de asemenea necesară vieții, deci uneori ea este folosită în Biblie pentru a ilustra puterea dătătoare de viață a Cuvântului. În această întrebuintare a simbolului, Biblia vorbește de „un râu cu apa vieții.” — Apoc. 22:1

Caracteristicile cunoscute ale focului îl fac un simbol potrivit al nimicirii. În această ordine de idei, focul este folosit în Biblie pentru a ilustra nimicirea unei ordini sociale; nimicirea celor răi cu voia; și nimicirea „lemnului, fânului și trestiei” caracterului creștin. (I Cor. 3:12) Însă ce idei total greșite au fost extrase din Biblie din cauza neînțelegerii că focul nu este o substanță conservantă în care se menține viața conștientă și cei vii chinuiți!

Citirea gândurilor înalte ale lui Dumnezeu în mod corect, precum le-a zugrăvit în Cuvântul Său prin limbajul ilustrat, necesită din partea noastră o analiză atentă a caracteristicilor naturale și vizibile ale lucrurilor întrebuintate să transmită acele gânduri. De exemplu, există pilda lui Isus a grâului și neghinei. (Mat. 13:24- 30, 36-43)

Mulți au presupus că „grâul” în această pildă reprezintă pe creștini, și că „neghina” este un simbol al păcătoșilor.

Dar această opinie nu ia în considerare faptul că, în realitate, neghina se aseamănă mult cu grâul, și că ele sunt folosite în pildă să reprezinte pe de o parte, urmașii adevărați ai Învățătorului, și pe de altă parte, pe acei care doar se pretind creștini — purtând numai o spoială de creștini. Aceștia își pierd identitatea ca creștini.

Explicând această parabolă, Isus a zis că „grâul” erau „fi ii împărăției”, și „neghina” — „fi ii Celui Rău”, adică Diavolul. „Fiii împărăției” sunt aceștia fi încă sunt concepuți și entuziasmați de speranța împărăției, și perspectiva lor de a participa cu Isus la lucrarea împărăției. Neghina sunt „fi ii Celui Rău”, nu pentru că sunt răi sau stricați, fi încă deseori ei sunt chiar opusul, ci fi încă ei susțin învățăturile greșite ale „stăpânitorului lumii acesteia” (Ioan 12:31), și își guvernează viețile conform acestor învățături.

Ceruri și pământ

În mediul natural există o relație foarte strânsă și semnificativă între pământ și corpurile cerești pe care întrun mod general le numim ceruri. Toată viața pe pământ este supusă mai mult sau mai puțin influențelor cerești — anotimpurile, condițiile atmosferice și marea fi îndirijate prin acestea.

Astfel cerurile și pământul literal sunt o ilustrație potrivită a faptului că organizațiile umane, sau civilizațiile, sunt influențate de puteri mai înalte, sau spirituale. Din acest motiv, Biblia descrie ordinea socială, sau universul, care a existat înainte de potop ca fi alcătuit din „ceruri” și un „pământ”. Biblia mai vorbește de „ceruri” și un „pământ” care au existat de la potop; și de asemenea de „ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea.” (II Pet. 3:6, 7, 13) Acestea din urmă vor fi, în realitate, faza spirituală și faza pământească a împărăției lui Cristos.

Soarele și luna, în relație reciprocă, sunt uneori întrebuințate în Biblie pentru a ilustra lumina Evangheliei, și lumina reflectată a Legii precum a fost dată lui Israel, împreună cu tipurile și umbrele serviciilor din Tabernacol. Datorită căldurii și puterilor vindecătoare, soarele mai este utilizat în Biblie ca simbol al puterii vindecătoare a lui Cristos când este întronat în împărăția Sa cu scopul de a restabili rasa umană la sănătate și viață. Profetul Maleahi a scris în această privință că „va răsări Soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Lui.” — Mal. 4:2

O SLUJIRE ÎNȚELEAPTĂ

“Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.” Romani 12:1

Introducerea acestei epistole declară că se adresează “celor din Roma, iubiți de Dumnezeu, chemați sfinți” (Romani 1:7) Aceștia sunt, în principal, frații menționați în text, cei pe care apostolul îi îndeamnă să-și aducă corpurile “ca o jertfă vie.”

Este evident, că erau mulți în adunările din Roma care aveau legătură cu biserica, dar încă nu făcuseră o consacrare deplină Domnului. Ei au ajuns la o anumită cunoștință despre Domnul, și au socotit prețul sacrifi ciului de sine, dar nu s-au predat pe deplin lui Dumnezeu. Aceștia ar considera îndemnul textului nostru ca o încurajare să predea totul Domnului în sacrifi ciu, cu asigurarea că, dacă fac acest lucru, meritul lui Cristos li s-ar aplica ca să facă ca jertfa lor să fie primită.

Expresia lui Pavel, “vă îndemn” este importantă. Tatăl Ceresc nu forțează poporul Său să sacrifi ce, ci îi invită, cu asigurarea că acum este “timpul potrivit” (2Cor.6:2) Dumnezeu nu poruncește ca cineva să se consacreze. A face aceasta ar însemna să transforme sacrifi ciul voluntar în ceva obligatoriu. Pavel scrie, “vă îndemn”. Intrați în legământ cu Dumnezeu, să-l urmați pe Isus. Renunțați la voința umană și tineți minte că aceasta include și corpul vostru muritor. Rețineți ca simpla promisiune de-a îndeplini acest legământ nu înseamnă și împlinirea lui.

Tatăl Ceresc ne concepe de spiritul Său Sfânt prin cuvântul adevărului și ne acordă multe privilegii care aparțin celor care au devenit noi creaturi în Isus Cristos. Noi trebuie ca zilnic să mergem

mai departe punându-ne viața în serviciul Său. Cât de potrivit a fost ca apostolul să ne încurajeze să ne dăm viața zilnic. Corpurile noastre muritoare trebuie sacrifi cate în serviciul Său. Jertfa noastră este una vie. Acest corp, socotit liber de condamnare este jertfi t în mod continuu. Este legământul și privilegiul nostru să împlinim jertfi rea cărnii în conformitate cu voința Tatălui.

Pentru cei neconsacrați, dar frați în perspectivă, mesajul îndemnului lui Pavel este, voi sunteți dornici să serviți Domnului. Aceasta se dovedește prin faptul că frecvențați întrunirile bisericii. Aceasta înseamnă că iubiți lucrurile sfi nte și doriți să cunoașteți voința lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este ca voi să vă prezentați în consacrare și să considerați că corpul vostru este o jertfă vie, folosindu-vă zilnic puterea și viața în serviciul Domnului.

Consacrarea este înțeleaptă

Oricine recunoaște mila și binecuvântările lui Dumnezeu, găsește că este o slujire înțeleaptă să jertfești lucrurile pământești. Este un privilegiu să servim astfel Domnului. Dacă a fost un serviciu înțelept ca Isus să părăsească gloria cerească, să devină om și astfel să se jertfească pe sine până la moarte, atunci cu siguranță mica noastră jertfă este foarte înțeleaptă. Noi avem foarte puțin de oferit, și când avem ocazia să ne arătăm aprecierea pentru Tatăl Ceresc pentru marea sa iubire față de noi, ar trebui să ne grăbim să ne folosim de ocazie.

Tatăl Ceresc a pus înaintea Răscumpărătorului o mare bucurie ca recompensă pentru ascultarea Sa. Domnul nu ne invită să ne jertfim pentru El fără răsplată. El a promis că dacă vom face aceasta, El ne face comoștenitori cu Fiul Său iubit și părtași ai naturii divine - participanți cu Isus în toate bucuriile împărăției.

Toți frații își prezintă zilnic jertfa. În fiecare dimineață, noi ne prezentăm înaintea Domnului și-i cerem binecuvântarea în eforturile noastre de-a-L servi pe parcursul zilei. Predarea voinței

noastre este constantă, o legănare zilnică a jertfei noastre înaintea Domnului. Tot așa a fost și cu Domnul nostru. El nu numai că s-a consacrat la începutul misiunii Sale, ci și zilnic și-a predat viața până când jertfa sa a fost consumată pe deplin. Numai cei care sunt credincioși vor câștiga premiul.

Îndurările lui Dumnezeu

Motivul pentru care spune Pavel să ne prezentăm trupurile ca jefă vie, este să facem aceasta pentru “îndurările lui Dumnezeu”. Toți care aud și înțeleg adevărata evanghelie a împărăției ar trebui să se simtă impulsionați de îndurările lui Dumnezeu, nu numai să facă o deplină consacrare, dar și să-și prezinte trupurile în sacrificiu. Ar fi foarte nerezonabil să acceptăm favorurile minunate ale lui Dumnezeu și apoi să neglijăm să trăim la nivelul condițiilor care le sunt atașate.

Tatăl Ceresc le-a oferit copiilor Săi consacrați ocazia de-a fi comoștenitori cu Isus Cristos la “o moștenire nestricăcioasă și nepătată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru noi.” (1Petru 1:4) Dacă credem aceasta, vom căuta cu sinceritate să cunoaștem care sunt condițiile pentru aceasta. Vom afla că condițiile sunt în realitate ușoare când se compară cu marea răsplată spre care conduc ele.

Dacă nu reușim să ne punem toate eforturile pentru câștigarea acestui premiu glorios, aceasta va demonstra nu am crezut cu adevărat mesajul lui Dumnezeu. Dacă recunoaștem valoarea acestei oferte și dacă o credem cu adevărat, cu siguranță vom fi dornici să dăm la o parte orice greutate și orice piedică și să alergăm cu răbdare până la sfârșit ca să primim cununa. Evrei 12:1,2.

Până la moarte

Învățătorul nostru înviat ne-a făcut o făgăduință - “Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții. (Ap.2:10) Ni s-a acordat o mare ocazie, mult mai mare decât orice ne-ar putea oferi lumea. Dacă

ne-am prezentat trupurile ca jertfă și dacă le ținem pe altarul de jertfă, ele vor fi acceptate de Dumnezeu ca fi ind înjunghiate cu Cristos și că acum umblăm în înnoire de viață.

Suntem socotiți morți. “Căci ați murit și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.” Col.3:3 Voia noastră a fost îngropată în voința Tatălui. Noi suntem botezați în Cristos, în moartea sa de sacrifi ciu, și de-a lungul experienței noastre de “jertfă vie”, noi trebuie să umblăm ca noi creaturi în Isus Cristos.

De-a lungul misiunii pământești a Domnului nostru, sentimentele inimii Sale au fost “iată, Doamne, vin să fac voia Ta.” (Evrei 10:9) În cazul Lui, a fost mai mult decât o dorință de-a cunoaște voia Tatălui Său. Isus a venit să facă voia Tatălui și a fost pe deplin credincios în aceasta. Și noi trebuie să ne străduim să fi m credincioși, chiar până la moarte. Astfel vom obține “cununa vieții” și vom trăi și vom domni cu El. Ap.2:10, 2 Tim.2:11,12.

A ne prezenta trupurile ca jertfă vie și a continua să o aducem în fiecare zi, până când este pe deplin consumată, nu este numai un serviciu înțelept, ci o jertfă mult prea mică. A refuza să ne folosim de această ocazie ar fi o indicație de tristă lipsă de apreciere a bunătății infi nite a lui Dumnezeu. Ar fi o dovadă și de lipsă de judecată, neputința noastră de-a cântări și compara plăcerile trecătoare ale voinței proprii în această scurtă viață umană cu pacea și bucuria prezentă în Isus Cristos și eternitatea de bucurie și glorie care va urma.

Speranța care ne-a fost pusă înaintea este una glorioasă. Este speranța de-a fi cu Isus - “mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate si de orice nume care se poate numi.” (Ef.1:21) Este speranța de-a fi alături de Domnul și Capul nostru, care este “Rege al Regilor și Domn al Domnilor.” (Ap.1:21) De-a fi asociați cu El lucrarea de-a stabili voința divină pe pământ și de-a binecuvânta toate popoarele. Ce imbold puternic spre credincioșie! Și numai cei credincioși vor ajunge această speranță căci “cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși.” Ap.17:14.

“Ferice de omul care găsește înțelepciune și de omul care capătă pricepere.

Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului și venitul ei este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritările și toate lucrurile pe care le-ai dori nu se pot asemăna cu ea.

În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei, bogăție și slavă.

Căile ei sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt pașnice.

Ea este un pom al vieții pentru cei ce o apucă și cei ce o au sunt fericiți.” Proverbe 3:13-18